

A károgókról röviden

2025 augusztus 01. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nagymamám nekünk ezt úgy tanította, hogy ha hallgattál volna, bölcsebb lehettél volna.

Gondolom, nincs ember Magyarországon, aki ne borítékolt volna, hogy amit Orbán Viktor kitalál, az csak rossz, és elítélendő? lehet az ellenzék szerint. Így aztán nem is lepett meg bennünket, hogy mihelyt Orbán Viktor letette a

pontot a tusványosi beszéde után, a hazai ellenzék azonnal kárálásban tört ki. Így van ez mindig, s így tett ezúttal Horn Gábor úr is, aki amúgy közigazdász, valamint a hajdani SZDSZ egyik meghatározó alakja. A Magyar Nemzet cikke szerint – imígyen fejtette ki véleményét a beszédre: „Megtudtuk egy félresikerült külpolitikai szakértőt, hogy lesznek digitális polgári körök, a Nyugatnak most már vége. Magyarország nagy és gazdag lesz...de akkor 15 év után miért kicsi és szegény?” Gondolom sokan olvasták e szellemesnek szánt elemzést, Horn úr lelke legyen rajta, helyében én elgondolkodnék azon, hogy amikor félresikerült külpolitikai szakértőt emleget, vajon egykori szadeszes eszmetársaira mostanság milyen jelzést aggatna? Csak nem azt, hogy felvirágoztatták a nemzetet? Mely általuk nagy lett és gazdag? Nos, ezt nem voltunk képesek megtapasztalni sajnos. Arról, hogy ez idét tájt kicsi és szegény Magyarország, nos annak okáról, pontosabban okairól sokat lehetne elmélkedni. Csak egyet említenék. Hová lett a nemzeti vagyon? Nem segítenének a megtalálásában? Vagy, ahogy Bogár László szokta mondogatni hol vagyon a vagyon? Nos, az e kérdésre régen várt válasz bizony nem akar megszületni, bár erre pont a hajdani SZDSZ fűembereinek kellene tudnia válaszolni. Csakhogy sem k, sem az azóta uralmon lévő pártok egyike sem mert mindmáig igaz, szinte választ adni erre a kérdésre. Ám hogy Orbán Viktor tusványosi beszédét éppen egy volt SZDSZ-es ember bírálja, az enyhén szólva is vicces. Helyette inkább azt kellene felsorakoztatni, hogy az 1990 és 2010 között időben, amikor a párt tagja volt az Országgyűlésnek, ugyan milyen hasznot hoztak ennek a kis országnak?

Mindenesetre annyit semmiképpen, hogy mostanában ilyen nagy mellényük legyen. Viszont k is nyugodtan alapíthatnak ilyen-olyan digitális, vagy nem digitális köröket, ha akarnak. Ki akadályozza ezt meg? Senki. Mint ahogy az örökös károgozást sem. Pedig sokkal jobb lenne remekebbnél remekebb ötletekkel elállni országunk felvirágoztatása ügyében, de hát ezek az ötletek csak nem akarnak megszületni. Viszont a bírálatok tömegével lassan tele lesz a padlás. Holott az ötleteket várnánk – károgozások helyett.

Ennyit a politika útvesztéséről, ám szóljunk arról is, hogyan kellene bánni az emberekkel – a fennhéjázó, tudálékos fölényeskedő magatartás helyett. Nos, mindenki, aki már nem éppen tinédzser-korú, tapasztalhatta élete során, hogy a társaságokban nem mindig a szépeké, az okosoké, az ötletelőké a népszerűség, hanem azoké, akikből valamifajta szívmelegség árad s nem a fennhéjázó okoskodásé. Van ugyanis valami bennük, ami bölcsőbb és több a fejüknél. Ha tehát valaki azt akarja, hogy szeressék, nem fontos, hogy pompás csevegő legyen, hogy jártas legyen az irodalomban és a politikában, sokkal nagyobb sikere lesz, ha kikérdezi társait bajaik, gondjaik és bánatuk felől. Akár digitális úton is. A modern, meg a régi lélektan egyaránt azt mondja, van egy téma, ami minden embert érdekel, az pedig bizony önmaga. Ha tehát valaki meghallgatja az emberek bűját-baját, kicsi örömet vagy nagy bánatát, annak nyert ügye van. Keleti bölcsék is mondják, nincs korona, amely annyi díszet adhatna az embernek, mint a szerénység.

Nos, tisztelt Horn Gábor úr, úgy vélem, az Önök egykori pártja ennek volt híján sajnos, ezen tulajdonságoknak, avagy nézetnek. Fölényesek voltak, mint Ön most, amikor a tusványosi Orbán beszédet „értékelte”, de legyen ez az Önök baja. Kár, mert több eszmetársát tiszteltem magam is, még ha nem is értettünk egyet sok mindenben. Egy anekdota szerint, mikor egy ízben Napóleon az egyik diplomata képességeiről érdeklődött, említették neki, hogy az illető hét nyelven beszél. Nem ez a fontos, válaszolta Napóleon, az a fontos, hogy tud-e két nyelven hallgatni? Nagymamám nekünk ezt úgy tanította, hogy ha hallgattál volna, bölcsőbb lehtettél volna.

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

Ajánló
